

Arrest

nr. 294 964 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds internationale bescherming vroeg in Zweden op 1 april 2014, op 1 juli 2019 en op 26 augustus 2020, in Nederland op 17 februari 2017 en op 12 september 2017 en in Duitsland op 20 februari 2018.

1.3. Verzoeker worden op 14 oktober 2022 gehoord met betrekking tot de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 17 oktober 2022 wordt Zweden verzocht om de terugname van verzoeker overeenkomstig de Dublin III-verordening. Dit terugnameverzoek wordt door de Zweedse autoriteiten op 19 oktober 2022 aanvaard, op grond van artikel 18, lid 1, d van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft een overdrachtsbesluit aan Zweden.

1.6. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 17 februari 2023 tot verlenging van de termijn van overdracht van verzoeker aan Zweden, dit tot maximum 18 maanden en omwille van zijn onderduiken. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Overeenkomstig art. 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 17.02.2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de dublintransfer, die op 14.03.2023 werd ter kennis gegeven aan verzoeker. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht (artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet). De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve donderdag 13 april 2023. Het beroep werd echter laattijdig ingediend op 21.06.2023.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Deze termijn is van open-bare orde en moet strikt worden toegepast.

2.3. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending van 9 maart 2023 ter kennis van verzoeker werd gebracht op het adres van de door hem in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming gekozen woonplaats in België, met name het adres van het opvangcentrum van Zaventem.

In deze situatie begint de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, te lopen *“vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*. De vervaldag is in de termijn begrepen. Indien dit een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag is, wordt deze evenwel verplaatst naar de eerstvolgende werkdag.

Het administratief dossier bevat verder een kopie van de envelop zoals deze werd teruggezonden door de postdiensten naar de diensten van verweerder, waaruit blijkt dat de postdiensten op 13 maart 2023 een bericht hebben gelaten op het betreffende adres en dat de zending vervolgens op 30 maart 2023 werd teruggezonden naar de afzender nu deze niet werd afgehaald. Aldus komt naar voor dat het op 21 juni 2023 ingestelde beroep inderdaad laattijdig is.

2.4. Verzoeker betwist evenwel dat de bestreden beslissing rechtsgeldig ter kennis werd gebracht met de voormelde aangetekende zending. Minstens beroept hij zich op een situatie van overmacht. Hij heeft hierover in zijn verzoekschrift het volgende gesteld:

“Artikel 39/57, §1 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

De bestreden beslissing dateert van 17 februari 2023. De bestreden beslissing blijkt vervolgens per aangetekend schrijven te zijn toegezonden naar het adres te [...] (het opvangcentrum van Zaventem). De bestreden beslissing werd niet op een andere manier ter kennis gebracht.

In het administratief dossier kan evenwel worden vastgesteld dat verzoeker reeds voor het verzenden van de aangetekende brief niet meer woonachtig was in het opvangcentrum van Zaventem. Hij werd reeds op 29 oktober 2022 uitgeschreven uit het centrum. Verzoeker kon hierdoor geen kennis nemen van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de vaststelling dat de aangetekende zending onbezorgd werd teruggezonden aan verweerder (stuk 1). Verzoeker vestigde zich op een privéadres te [...]. Verzoeker werd op 16 november 2022 ingeschreven op dit adres (stuk 3). Verweerder is tevens op de hoogte van dit adres, zoals blijkt uit het administratief dossier (stuk 4). Niettemin blijkt dat de bestreden beslissing enkel per aangetekend schrijven werd overgemaakt naar het opvangcentrum van Zaventem, alwaar verzoeker voorheen (kortstondig) verbleef. Op het moment van het verzenden van de bestreden beslissing was verzoeker hier niet meer woonachtig en verbleef hij op een privéadres te [...], waar hij kort nadien ook werd ingeschreven (stuk 3).

Hieruit blijkt het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing.

Minstens, wijst verzoeker op het bestaan van overmacht. Verzoeker wijst nadrukkelijk op bovenvermelde elementen waaruit deze overmachtssituatie blijkt. Hij kon geen kennis nemen van de bestreden beslissing, doordat de bestreden beslissing enkel per aangetekend schrijven werd overgemaakt naar het opvangcentrum van Zaventem, alwaar verzoeker voorheen (kortstondig) verbleef. Op het moment van het verzenden van de bestreden beslissing was verzoeker hier niet meer woonachtig en verbleef hij op een privéadres te [...], waar hij kort nadien ook werd ingeschreven (stuk 3). Verweerder was op de hoogte dat verzoeker niet meer verbleef in het opvangcentrum van Zaventem en dat hij verbleef op het adres te [...] (stuk 4).

Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd (zie ook artikel 27 van de Dublin III-Verordening).

Dit is niet het geval indien verzoeker in casu geen beroep meer zou kunnen indienen tegen de bestreden beslissing, gelet op bovenvermelde elementen.

Omwille van bovenvermelde redenen, werd het beroep tijdig ingediend.”

2.5. In antwoord op dit betoog van verzoeker wijst de Raad allereerst op de volgende bepalingen van artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen.

Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de verzoeker geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

[...]

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.

[...]”

Artikel 62, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt daarnaast als volgt:

“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

2.6. De artikelen 51/2, vijfde lid en 62, § 3, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepalen uitdrukkelijk dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene werd verstuurd met een ter post aangetekende brief, wat te dezen is gebeurd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 14 oktober 2022 in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming keuze van woonplaats deed op het adres van het opvangcentrum van Zaventem. Er blijkt niet dat verzoeker sindsdien bij aangetekende zending zijn gekozen woonplaats in het kader van deze procedure heeft gewijzigd, zoals dit wordt vereist in artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. De gegevens dat verzoeker op het moment van het aangetekend verzenden van de bestreden beslissing het opvangcentrum van Zaventem had verlaten en dat verweerder op de hoogte was van zijn nieuwe verblijfsadres, maken niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Dat verzoeker al dan niet woont of verblijft op de in het kader van de procedure voor internationale bescherming gekozen woonplaats doet immers niet ter zake. De gekozen woonplaats is niet meer dan het administratief adres waarnaar, in het kader van de procedure voor internationale bescherming, elke kennisgeving van een beslissing rechtsgeldig kan worden verzonden. Het is verzoeker zelf die aangeeft waar hij zijn correspondentie wil ontvangen. Dit kan zijn verblijfplaats zijn of een ander adres naar keuze. Verzoeker kan dit administratief adres wijzigen maar hij dient dit kenbaar te maken op de in artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet vermelde wijze. Het is dus verzoeker die aan het stuur zit voor wat betreft de gekozen woonplaats. Hij heeft duidelijk kenbaar gemaakt dat dit het adres van het opvangcentrum van Zaventem betreft en heeft deze gekozen woonplaats later niet gewijzigd. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om uit verzoekers verhuis van het opvangcentrum van Zaventem naar een privéadres af te leiden dat zijn gekozen woonplaats niet langer het adres van het opvangcentrum in Zaventem is maar wel zijn nieuwe privéadres. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de kennisgeving van de bestreden beslissing met de aangetekende zending van 9 maart 2023 verstuurd naar de laatst gekozen woonplaats in België niet rechtsgeldig is gebeurd.

2.8. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden in zijn standpunt dat uit het gegeven dat de aangetekende zending op 30 maart 2023 werd teruggestuurd naar de afzender, dit nadat bericht werd gelaten op 13 maart 2023 maar de zending niet werd afgehaald, of nog het gegeven dat hij pas op latere datum effectief kennis heeft genomen van de bestreden beslissing, volgt dat hij het in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde “*tegenbewijs*” levert of dat de beroepstermijn niet reeds begon te lopen met het aanbieden door de postdiensten van de aangetekende zending van 9 maart 2023 op de gekozen woonplaats. Het in voormelde bepaling bedoelde “*bewijs van het tegendeel*” handelt immers over de datum waarop de postdiensten de aangetekende zending hebben aangeboden op het vermelde adres, en eventueel bericht van afwezigheid hebben gelaten (RvS 28 mei 2021, nr. 250.716; RvS 2 mei 2022, nr. 253.616). De voorliggende stukken tonen aan dat de postdiensten zich op 13 maart 2023 hebben aangeboden op de gekozen woonplaats voor de overhandiging van de aangetekende zending en zij bericht hebben gelaten, maar dat verzoeker naliel de zending af te halen.

2.9. De Raad benadrukt verder dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *R.W.* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid voor het gegeven dat hij de gekozen woonplaats niet heeft gewijzigd wanneer hij er zijn briefwisseling niet meer ontving. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij door omstandigheden buiten zijn wil niet in de mogelijkheid was de bestreden beslissing te ontvangen. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat het laattijdig indienen van zijn verzoekschrift het gevolg is van overmacht.

2.10. Ter terechtzitting vraagt verzoeker nog om rekening te houden met de praktische realiteit. Hij wijst erop dat hij het centrum had verlaten en vervolgens het bestuur in kennis heeft gesteld van zijn nieuwe adres toen de inschrijving aldaar administratief volledig in orde was, wat een periode van dertien dagen in beslag heeft genomen. Ook meent hij “*dat het ergens de rol van het centrum is*” om de voor hem bedoelde correspondentie die toekomt op zijn voormalige verblijfplaats door te sturen naar zijn nieuwe verblijfplaats. Deze argumenten doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de kennisgeving van de bestreden beslissing rechtsgeldig is gebeurd op het adres van de gekozen woonplaats en aan de voorgaande bespreking. Het kwam aan verzoeker zelf toe om in voorkomend geval de gekozen

woonplaats te wijzen of de nodige praktische regelingen te treffen met het opvangcentrum van Zaventem indien hij aldaar zijn gekozen woonplaats behield. Verzoeker toont niet aan dat hij dit heeft gedaan en hij dit centrum zelfs maar in kennis heeft gesteld van zijn nieuwe verblijfsadres. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat een aangetekend schrijven enkel door de persoon zelf kan worden ontvangen, zodat in geen geval kan blijken dat er op het opvangcentrum enige verplichting rustte om de aangetekende zending te ontvangen en vervolgens door te sturen naar verzoeker.

2.11. Besluitend kan de Raad enkel vaststellen dat de beroepstermijn wel degelijk is ingegaan met de aangetekende zending van 9 maart 2023 en dat bijgevolg de vaststelling zich opdringt dat het beroep laattijdig is ingediend. Verzoeker legt geen tegenbewijs voor en evenmin maakt hij een situatie van overmacht aannemelijk.

2.12. De Raad benadrukt ten slotte dat de laattijdigheid van de vordering enkel het gevolg is van een gebrek aan diligentie vanwege verzoeker zelf. Dit betekent niet dat hij niet over een effectief rechts-middel beschikte, maar enkel dat hij zelf niet het nodige heeft gedaan om de Raad tijdig te vatten.

2.13. Het beroep is derhalve onontvankelijk omdat het laattijdig werd ingediend. De in de nota opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS